

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Buitenlandse Zaken,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 27 oktober 2008 in zaak nr. 08/6566 in het geding tussen:

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 maart 2007 heeft de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 13 februari 2008 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 oktober 2008, verzonden op 31 oktober 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 november 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Het betoog van de vreemdeling in het verweerschrift dat het hoger beroep niet tijdig is ingediend faalt. Nu de termijn voor het instellen van hoger beroep ingevolge het bepaalde in artikel 6:8, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 6:24 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), is aangevangen op 1 november 2008, eindigde deze termijn ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, op 28 november 2008. Op deze datum is het hoger beroep ontvangen.

2.2. In de grieven 1 en 2, in onderlinge samenhang gelezen, klaagt de minister onder meer dat de rechtbank, door, zakelijk weergegeven, te overwegen dat hij zich zonder motivering op het standpunt heeft gesteld dat de namens de vreemdeling aangevoerde omstandigheden niet opwegen tegen het belang van de overheid bij de handhaving van de openbare orde en niet zwaarwegend genoeg zijn om gebruik te maken van artikel 4:84 van de Awb, feitelijke grondslag mist. In het besluit van 13 februari 2008 zijn alle door de vreemdeling aangevoerde bijzondere omstandigheden betrokken bij de beoordeling of in deze zaak toepassing dient te worden gegeven aan voormeld artikel 4:84, aldus de minister.

2.2.1. In het besluit van 13 februari 2008 heeft de minister zich, voor zover thans van belang en zakelijk weergegeven, op het standpunt gesteld dat het betoog van de vreemdeling dat het door hem begane misdrijf slechts een incident betreft en dat het om een eenmalige veroordeling gaat geen

aanleiding geeft om toepassing te geven aan artikel 4:84 van de Awb. Voorts is in paragraaf B1/4.4.1. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) een misdrijf op zichzelf reeds als een ernstige misdraging aangemerkt, zodat aan de ernst van het door de vreemdeling begane misdrijf geen betekenis meer toekomt. Het gestelde met betrekking tot de aard van het misdrijf, alsmede dat de vreemdeling geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, geeft volgens de minister dan ook geen aanleiding om toepassing te geven aan artikel 4:84 van de Awb.

De stelling van de vreemdeling dat hij, indien hij in Nederland was gebleven, in aanmerking was gekomen voor een verblijfsvergunning in het kader van de Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet (hierna: de Regeling), geeft volgens de minister evenmin aanleiding om toepassing te geven aan artikel 4:84 van de Awb. In de onderhavige procedure staat ter beoordeling of de vreemdeling al dan niet in aanmerking komt voor een mvv. Of hij mogelijk een aanbod zou hebben gekregen in het kader van de Regeling, wat daar overigens ook van zij, is hier niet aan de orde en vormt reeds hierom geen bijzondere omstandigheid als hiervoor bedoeld, aldus de minister.

2.2.2. Hieruit volgt, anders dan de rechtbank heeft overwogen, dat de minister in het besluit van 13 februari 2008 een gemotiveerd standpunt heeft ingenomen ten aanzien van de door de vreemdeling in het kader van artikel 4:84 van de Awb voorgedragen bijzondere omstandigheden. De minister klaagt derhalve terecht dat de overweging van de rechtbank feitelijke grondslag mist. In zoverre slaagt de grief.

2.3. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 13 februari 2008 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling klaagt dat de minister in het besluit van 13 februari 2008 ten onrechte heeft aangenomen dat de vreemdeling een gevaar voor de openbare orde vormt en dat, bij het tegenwerpen van de openbare ordeaspecten en de verjaringstermijn van vijf jaren, ten onrechte geen belangenafweging als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb is gemaakt. Ten onrechte is niet uitdrukkelijk in de beoordeling betrokken dat het door hem gepleegde misdrijf hem in het kader van de Regeling zou zijn kwijtgescholden, aldus de vreemdeling.

2.4.1. Hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd over de Regeling en de aan die Regeling verbonden voorwaarden ziet op een andere procedure en bevoegdheid dan in de onderhavige procedure aan de orde en kan als zodanig niet worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid binnen de strekking en reikwijdte van het beleid inzake weigering van verblijf wegens gevaar voor de openbare orde. Derhalve heeft de minister het betoog van de vreemdeling omtrent de Regeling terecht niet van betekenis geacht voor de toepassing van artikel 4:84 van de Awb.

2.4.2. Volgens paragraaf B1/4.4.1 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, wordt de aanvraag afgewezen, indien de vreemdeling ter zake van een misdrijf is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Een eens gepleegd misdrijf wordt evenwel niet blijvend tegengeworpen. Indien er geen sprake is van het meermalen plegen van strafbare feiten en de vreemdeling ook niet ongewenst is verklaard, wordt de veroordeling na verloop van tijd niet meer gebruikt om de aanvraag af te wijzen. Ingeval van een veroordeling, transactie of strafbeschikking wegens drugs- dan wel geweldsmisdrijven, bedraagt die termijn tien jaren, ingeval van een veroordeling, transactie of strafbeschikking wegens een ander misdrijf bedraagt die termijn vijf jaren.

2.4.3. Uit deze beleidsregel volgt, dat hetgeen de vreemdeling overigens in het kader van artikel 4:84 van de Awb heeft aangevoerd, waaronder met name de geringe zwaarte van het gepleegde misdrijf alsmede het tijdsverloop sindsdien zonder dat opnieuw een strafbaar feit is gepleegd, omstandigheden betreft die bij de totstandkoming van het beleid zijn betrokken. De minister heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat hier van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb geen sprake is.

2.5. De vreemdeling heeft voorts aangevoerd dat de in bezwaar gehandhaafde afwijzing van zijn aanvraag om hem een mvv te verlenen in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), nu de inbreuk die daarmee op zijn gezinsleven wordt gepleegd niet gerechtvaardigd is. Daartoe betoogt hij dat de minister de zogenoemde Boutilif-criteria niet, dan wel onvoldoende heeft meegewogen en dat, anders dan in het besluit van 13 februari 2008 is gesteld, de Nederlandse nationaliteit van zijn partner en kinderen wel relevant is. Voorts is het misdrijf waarvoor hij is veroordeeld ruim tien jaren geleden gepleegd en heeft hij sindsdien geen nieuwe strafbare feiten gepleegd, aldus de vreemdeling.

2.5.1. Niet in geschil is dat de echtgenote van de vreemdeling de Nederlandse nationaliteit heeft, dat zij samen een kind hebben, en dat zijn echtgenote uit een vorige relatie twee kinderen heeft, met wie hij eveneens gezinsleven uitoefent.

2.5.2. In het besluit van 13 februari 2008 heeft de minister zich met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat niet in geschil is dat geen sprake is van een inmenging, zodat dient te worden bezien of sprake is van een positieve verplichting. Dat is niet het geval, nu geen objectieve belemmering bestaat het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen.

Daarbij is niet relevant dat de echtgenote van de vreemdeling en haar kinderen) de Nederlandse nationaliteit hebben. Evenmin kunnen taalproblemen en cultuurverschillen waarmee zij zich in Algerije geconfronteerd zullen zien worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden dan wel een objectieve belemmering. Het negatieve reisadvies ten aanzien van Algerije is slechts een advies en gesteld noch gebleken is dat het onmogelijk is om in Algerije gezinsleven uit te oefenen. De echtgenote van de vreemdeling heeft bovendien eerder in Algerije bij de

vreemdeling verbleven. Dat dat verblijf mogelijk enkel een korte vakantie betrof, maakt het voorstaande niet anders, aldus de minister. Het feit dat de twee kinderen uit de vorige relatie van de echtgenote van de vreemdeling, die inmiddels zestien en negentien jaren oud zijn, een regelmatig contact hebben met hun vader, maakt het voorgaande evenmin anders, omdat niet valt in te zien waarom, ook in het geval van een (tijdelijk) verblijf in Algerije, dit contact niet zou kunnen plaatsvinden, bijvoorbeeld in vakanties. Voorts is meegewogen dat de aan de vreemdeling tegengeworpen afwijzing op grond van openbare orde slechts een tijdelijke afwijzingsgrond is.

2.5.3. Volgens paragraaf B2/10.2.3.1. van de Vc 2000, voor zover thans van belang, dienen, indien openbare ordeaspecten een rol spelen in de weigering (verder) verblijf toe te staan, de uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 2 augustus 2001 inzake Boultif (nr. 54273/00; AB 2001, 341) volgende 'guiding principles' alsmede de in de uitspraak van het EHRM van 18 oktober 2006 inzake Üner (nr. 46410/99; JV 2006/417) benoemde criteria een aantal aspecten in ieder geval bij de belangenafweging te worden betrokken. Daartoe behoren, voor zover thans van belang, de nationaliteiten van alle betrokkenen en het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling.

Gelet op het besluit van 13 februari 2008, zoals hiervoor onder 2.5.2. weergegeven, klaagt de vreemdeling terecht dat de minister deze criteria uit voormelde arresten niet, dan wel onvoldoende in de belangenafweging heeft betrokken, zodat het besluit op dit punt een draagkrachtige motivering ontbeert.

2.6. Gelet op het voorgaande zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 13 februari 2008 gegrond verklaren en dat besluit vernietigen wegens strijd met artikel 7:12 van de Awb.

2.7. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 27 oktober 2008 in zaak nr. 08/6566;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Buitenlandse Zaken van 13 februari 2008, kenmerk 9801-29-2128;
- V. draagt de minister van Buitenlandse Zaken op om met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen;
- VI. veroordeelt de minister van Buitenlandse Zaken tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 192323091) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;
- VII. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Buitenlandse Zaken) aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 143,00 (zegge: honderddrieënveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

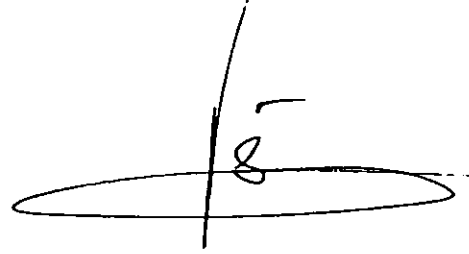
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 juli 2009

480-562.

Verzonden: 15 juli 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across the middle and a small 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Visadienst

AI

Postadres Postbus 7023, 8007 HA Zwolle

Louwerse & Van der Velde Advocaten bv
t.a.v. de heer mr. L. Louwerse
Postbus 13273
3507 LG UTRECHT

Bezoekadres
Zuiderzeelaan 43-51
8017 JV ZWOLLE

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (038) 8886400
Internet www.ind.nl

Unit
Datum
Dossienummer
V-nummer
Uw kenmerk
Betreft

Regulier Zwolle
13 februari 2008
9801-29-2128

VERZONDEN 1-5 FEB. 2008

20012095 LL/MW
Uw bezwaarschrift d.d. 22 maart 2007, ingediend namens

geboren op
nationaliteit: Algerijnse

INGEKOMEN
03 MAART 2008
Vreemdelingenkamer
Rechtbank Utrecht

Geachte heer Louwerse,

Hierbij doe ik u het origineel van mijn beschikking van heden toekomen waarbij het bezwaarschrift dat door u namens betrokkene is ingediend ongegrond is verklaard. Korthedshalve verwijs ik hiernaar.

Hoogachtend,

De Minister van Buitenlandse Zaken,
namens deze,
het hoofd van de Visadienst,
namens deze,

W. Suvaal
medewerker

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 08/6566 MVV

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
27 oktober 2008

inzake

geboren op _____ van Algerijnse nationaliteit,

eiser,
gemachtigde: mr. L. Louwerse, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van:

de Minister van Buitenlandse Zaken, verwoerder,
gemachtigde: mr. M.P. Schelfaut, werkzaam bij de onder de Staatssecretaris van Justitie
ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 13 februari 2008 heeft verwoerder het bezwaar van eiser tegen zijn besluit van 8 maart 2007 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verwoerder de aanvraag van eiser van 18 november 2006 om hem een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) te verlenen afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit van 13 februari 2008 beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 31 juli 2008. Eiser en verwoerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een mvv onder de beperking "verblijf bij echtgenote A.J. ter Horst".

2.2 Verwoerder heeft in het bestreden besluit, voor zover hier van belang en samengevat, het volgende overwogen. Eiser is veroordeeld wegens oplichting en flessentrekkerij tot drie maanden gevangenisstraf waarvan twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren. Sinds deze onherroepelijke veroordeling zijn nog geen vijf jaren verstreken. Eiser vormt gelet daarop een gevaar voor de openbare orde en voldoet thans niet aan de toelatingsvoorwaarden voor afgifte van een mvv. Er bestaat derhalve geen verplichting om aan eiser een mvv te verlenen. Voorts is niet gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan conform artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan worden afgeweken van het geldende beleid. Voorts is nog immer niet gebleken dat aan het middelenvereiste wordt voldaan. Ten slotte betekent de weigering om aan eiser een mvv te verlenen geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Met betrekking tot het beroep op het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het IVRK geen aanspraken in het leven roept voor kinderen wier ouders op grond van de Nederlandse wet- en regelgeving geen verblijf wordt toegestaan.

2.3 Eiser heeft tegen dit besluit aangevoerd dat aan hem ten onrechte geen mvv is verleend. De gevolgen van de bestreden beschikking zijn onevenredig in verhouding tot het door verweerder nagestreefde beleidsdoel. Ten onrechte heeft verweerder aangenomen dat eiser een gevaar voor de openbare orde vormt. Verweerder heeft ten onrechte geen belangenafweging gemaakt bij het tegenwerpen van de openbare orde aspecten en de verjaringstermijn van vijf jaren. Eiser bestrijdt de stelling van verweerder dat in het openbare orde beleid een afweging is gemaakt met betrekking tot bijzondere individuele feiten en omstandigheden. Bovendien is de weigering om aan eiser een mvv te verlenen in strijd met artikel 8 van het EVRM. De inbreuk op het gezinsleven van eiser en referente is niet gerechtvaardigd. Met betrekking tot artikel 8 EVRM stelt eiser zich op het standpunt dat de Boultif-criteria niet of onvoldoende zijn meegewogen. Eiser betwist de stelling van verweerder dat de omstandigheid, dat de hoofdpersoon en kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben, in dit kader niet relevant is. Het misdrijf waarvoor eiser is veroordeeld is ruim tien jaar geleden gepleegd en sindsdien zijn er geen nieuwe feiten meer gepleegd.

2.4 Ingevolge artikel 13 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien - voor zover hier van belang - internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe roepen.

2.5 Ingevolge artikel 72, tweede lid, van de Vw wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, voor de toepassing van hoofdstuk 7 (rechtsmiddelen) van de Vw gelijkgesteld met een beschikking omtrent een verblijfsvergunning regulier gegeven krachtens deze wet. De gronden voor afgifte van een mvv zijn, zoals blijkt uit hoofdstuk B1/1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc), gelijk aan die voor afgifte van een verblijfsvergunning.

2.6 Ingevolge artikel 14, eerste lid onder a, van de Vw is onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen. Ingevolge het tweede lid van dit artikel wordt een vergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

2.7 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen, indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

2.8 Ingevolge artikel 3.13 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming, verleend indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 van het Vb genoemde voorwaarden.

2.9 Ingevolge artikel 3.20 van het Vb wordt de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 3.13, eerste lid, verleend indien de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde of

ationale veiligheid. De artikelen 3.77 en 3.78 zijn van toepassing.

2.10 Ingevolge artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw, op grond van artikel 16, eerste lid, onder d, van de Vw worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde, indien de vreemdeling terzake van een misdrijf is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel; tot een taakstraf of tot een onvoorwaardelijke geldboete, dan wel indien hij terzake van misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard.

2.11 Ingevolge B1/4.4.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) wordt de aanvraag in de in 2.10 genoemde gevallen afgewezen.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.12 Vaststaat dat eiser bij uitspraak van 13 februari 2004 door de politierechter te Zwolle is veroordeeld tot drie maanden gevangenisstraf waarvan twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren. Niet in geschil is voorts dat met het voorgaande volgt dat verweerder bevoegd was om eiser op grond van artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb de gevraagde verblijfsvergunning te onthouden.

2.13 Gelet op de gronden van beroep en het verhandelde ter zitting ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of verweerder in het onderhavige geval met gebruik van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 Awb had moeten afwijken van het beleid, zoals neergelegd in B1/4.4.1 van de Vc:

2.14 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder aangaande zijn inherente afwijkingsbevoegdheid (enkel) geconcludeerd dat de namens eiser in casu aangevoerde bijzondere omstandigheden niet opwegen tegen het belang van de overheid bij de handhaving van de openbare orde en niet zwaarwegend genoeg zijn om gebruik te maken van artikel 4:84 Awb zonder daarbij inhoudelijk in te gaan op die omstandigheden, zodanig dat de te maken belangenafweging inzichtelijk is.

2.15 Niet in geschil is dat de veroordeling van eiser gelieerd is aan zijn asielprocedure, omdat hij in die procedure onjuiste gegevens heeft opgegeven ten aanzien van zijn naam. Hiervoor is eiser veroordeeld tot drie maanden gevangenisstraf waarvan twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren welke straf – onbetwist – kort daarna ten uitvoer is gelegd.

2.16 De rechtbank stelt voorts vast dat ingevolge de Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet zoals neergelegd in Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000: (WBV) 2007/11, onder 5.3.5, het beleid van de Staatssecretaris van Justitie is dat het eenmalig hebben verstrekt van onjuiste gegevens en een eventuele strafrechtelijke veroordeling vanwege het naar voren brengen van onjuiste identiteitsgegevens niet aan vergunningverlening in de weg staat. De discussie in deze procedure gaat weliswaar niet over de vraag of eiser een zogenoemde pardonvergunning toekwam, maar over de vraag of verweerder, gelet op de door eiser als bijzondere omstandigheden genoemde voorwaarden van de pardonregeling, gebruik had moeten maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid. Echter naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in deze procedure mede in het licht van die pardonregeling ongenoegzaam gemotiveerd waarom in

zaaknummer: AWB 08/6566 MVV

blad 4

dit specifieke geval het tegenwerpen van de strafrechtelijke veroordeling, die, hetgeen door verweerder onbetwist is gelaten, het rechtstreekse gevolg is geweest van het verstrekken van een onjuiste naam, opportuun is. Dit klemt temeer nu de discussie over de voorwaarden waaraan een vreemdeling zou moeten voldoen om voor een verblijfsvergunning op grond van het generaal pardon in aanmerking te komen tijdens de bezwaarprocedure van eiser volop in gang was en dat vreemdelingen die mogelijk onder deze regeling vielen niet gedwongen werden uitgezet.

2.17 Gelet op vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom in dit specifieke geval geen aanleiding bestond om met gebruikmaking van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 Awb af te wijken van het beleid zoals neergelegd in B1/4.4.1 van de Vc. Hierbij is van belang dat de tegenwerping van het openbare orde aspect ook een rol speelt bij de beoordeling van artikel 8 EVRM in die zin dat ingevolge hoofdstuk B2/10.2.3.3 Vc er dan in het algemeen meer gewicht dient te worden toegekend aan het belang van de Staat.

2.18 Gelet op het vorenstaande komt de bestreden beschikking wegens zowel een zorgvuldigheidsgebrek als een motiveringsgebrek voor vernietiging in aanmerking.

2.19 Het beroep is dan ook gegrond. Verweerder zal worden opgedragen een nieuwe beschikking te nemen met inachtneming van deze uitspraak. De vraag of aan het middelenverciste was voldaan zal de rechtbank dan ook thans buiten beschouwing laten.

2.20 In dit geval ziet de rechtbank aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75; eerste lid, Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. De kosten zijn op grond van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1, waarde per punt € 322,-). Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge het tweede lid van artikel 8:75 Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier.

2.21 Uit de gegrondverklaring volgt ingevolge artikel 8:74; eerste lid, Awb dat verweerder het betaalde griffierecht ad € 145,- dient te vergoeden.

zaaknummer: AWB 08/6566 MVV

blad 5

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit;

draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak opnieuw te beslissen op het bezwaarschrift van eiser, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

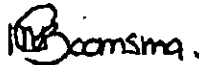
veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht;

wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 145,-.

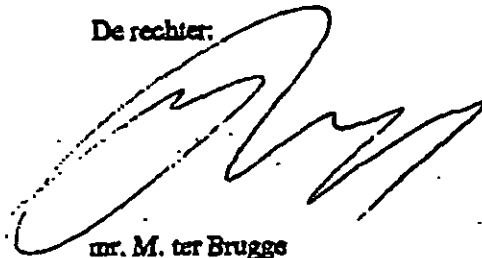
Aldus vastgesteld door mr. M. ter Brugge en in het openbaar uitgesproken op 27 oktober 2008.

De griffier:

De rechter:

mr. M.H. Boomsma

mr. M. ter Brugge

afschrift verzonden op:

31 OKT 2008

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingszaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeelte) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Voor Copie
conform de Griffier

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEK
28 NOV 2008

Verweerschrift vreemdelingenzaken

Van:

de Minister van Buitenlandse Zaken
 te 's-Gravenhage
 verweerder
 gemachtigde: mr. K.T.B. van Zijp-van Hal
 ambtenaar ten departemente

Inzake:

met IND-kenmerk 9801.29.2128
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. L. Louwerse
 advocaat te

Tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
 zitting houdende te Utrecht
 van 27 oktober 2008
 met kenmerk 08/6566

Procesvertegenwoordiging
 Den Haag
 Bordewijklaan 62
 2591 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr. Ch.R. Vink
 070-7794564

1 Inleiding

De Minister van Buitenlandse Zaken - verder te noemen: de Minister - komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Utrecht van 27 oktober 2008, verzonden op 31 oktober 2008, met kenmerk 08/6566 (*productie I*) in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 13 februari 2008 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaarschrift en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 18 maart 2005 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) voor het doel "verblijf bij echtgenoot mevrouw A.J. Ter Horst (referent)".
- 2.2 Deze aanvraag is bij beschikking van 8 maart 2007 afgewezen.
- 2.3 Bij beschikking van 13 februari 2008 is het bezwaar gericht tegen voormelde beschikking, ongegrond verklaard.
- 2.4 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Minister

- 3.1 De Minister heeft twee grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 2.14 van de bestreden uitspraak:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder aangaande zijn inherente afwijkingsbevoegdheid (enkel) geconcludeerd dat de namens eiser in casu aangevoerde bijzondere omstandigheden niet opwegen tegen het belang van de overheid bij de handhaving van de openbare orde en niet zwaarwegend genoeg zijn om gebruik te maken van artikel 4:84 Awb zonder daarbij inhoudelijk in te gaan op die omstandigheden, zodanig dat de te maken belangenafweging inzichtelijk is."

Grief 2

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 2.16 van de bestreden uitspraak:

"[...] De discussie in deze procedure gaat weliswaar niet over de vraag of eiser een zogenoemde pardonvergunning toekwam, maar over de vraag of verweerder, gelet op de door eiser als bijzondere omstandigheden genoemde voorwaarden van de pardonregeling, gebruik had moeten maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid. Echter naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in deze procedure mede in het licht van die pardonregeling ongenoegzaam gemotiveerd waarom in dit specifieke geval het tegenwerpen van de strafrechtelijke veroordeling, die, hetgeen door verweerder onbetwist is gelaten, het rechtstreekse gevolg is geweest

van het verstrekken van een onjuiste naam, opportuun is. Dit klemt temeer nu de discussie over de voorwaarden waaraan een vreemdeling zou moeten voldoen om voor een verblijfsvergunning op grond van het generaal pardon in aanmerking te komen tijdens de bezwaarprocedure van eiser volop in gang was en dat vreemdelingen die mogelijk onder deze regeling vielen niet gedwongen werden uitgezet.”

- 3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.17, 2.18, 2.19, 2.20 en 2.21 van de bestreden uitspraak. Geconcludeerd wordt van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op de grieven

- 3.6 De Minister stelt zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de te maken belangenafweging waarom geen toepassing is gegeven aan artikel 4:84 Awb niet inzichtelijk is nu niet inhoudelijk is ingegaan op de door verweerder in casu aangevoerde bijzondere omstandigheden. Kennelijk heeft de rechtbank geen op de individuele zaak toegespitste motivering aangetroffen. Zulks ten onrechte.
- 3.7 Het oordeel van de rechtbank dat de bestreden beschikking geen op de individuele zaak toegespitste motivering behelst mist feitelijke grondslag. In de bestreden beschikking zijn de door verweerder aangevoerde bijzondere omstandigheden betrokken bij de beoordeling of toepassing dient te worden gegeven aan artikel 4:84 Awb. Daarbij is ook de door verweerder aangevoerde stelling dat indien hij in Nederland zou zijn gebleven hij alsdan in het bezit zou zijn gesteld van een verblijfsvergunning op grond van WbV 2007/11 betrokken. Bestreden wordt dan ook het oordeel van de rechtbank dat de Minister (enkel) heeft geconcludeerd dat de namens verweerder aangevoerde bijzondere omstandigheden niet opwegen tegen het belang van de overheid bij de handhaving van de openbare orde en niet zwaarwegend genoeg zijn om toepassing te geven aan artikel 4:84 Awb.
- 3.8 Ten aanzien van de door verweerder aangevoerde omstandigheid dat de strafrechtelijke veroordeling in het kader van de Pardonregeling niet fataal zou zijn geweest heeft de rechtbank miskend dat de Minister deze bij zijn afweging heeft betrokken zodat geen grond bestaat voor het oordeel dat de Minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat die omstandigheid geen aanleiding gaf af te wijken van het beleid zoals neergelegd in B1/4.4.1 Vc2000.

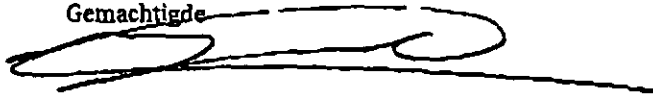
Zie:

-AbRS 15 september 2005, nr. 200503054/1 (productie 2):

4. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerders tegen het besluit van 13 februari 2008 ingestelde beroep.

Gemachtigde

*K.T.B. van Zijl-van Hal, senior-procesvertegenwoordiger
Ministerie van Buitenlandse Zaken
namens deze
Het Hoofd van de Immigratie-en Naturalisatiedienst
namens deze
Directeur Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 4180
telefax 070 - 779 5315*